

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 62/07-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. P., S., ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11 Co 199/2005 z 10. apríla 2006 a postupom a rozsudkom Okresného súdu Senica č. k. 6 C 87/2002-130 z 3. februára 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. D. P. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2007 doručená sťažnosť Ing. D. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 199/2005 z 10. apríla 2006 a postupom

a rozsudkom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 87/2002-130 z 3. februára 2005.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že v konaní pred okresným súdom sa domáhal náhrady škody, ktorá mu vznikla krádežou a následnou likvidáciou hnuiteľnej veci (traktora americkej výroby M., rok výroby 1930), ktorého hodnota podľa znaleckého posudku bola 20 000 Sk. Okresný súd napriek tomu, že konštatoval preukázané a nespochybniteľné vlastníctvo predmetnej veci a jej odcudzenie žalovanými v časti zastavil konanie (späťvzatie žaloby) a vo zvyšku žalobu sťažovateľa zamietol a zaviazal ho zaplatiť v prospech žalovaných trovy konania. V rozhodnutí uviedol, že žalovaní nie sú pasívne legitimovanými účastníkmi konania.

Krajský súd odvolanie sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 11 Co 199/2005 z 10. apríla 2006 potvrdil prvostupňový rozsudok a zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalovaným trovy odvolacieho konania. Uviedol, že krajský súd v rozpore so zistením a dokazovaním vykonaným pred okresným súdom pokračoval v zjavne nespravodlivom posudzovaní predmetnej veci a následnom nespravodlivom rozhodovaní všeobecných súdov o náhrade vzniknutej škody sťažovateľa.

Následne podaním z 8. augusta 2006 sťažovateľ podal dovolanie proti rozsudku krajského súdu na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktoré odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, t. j. nesprávnym právnym posúdením veci. Najvyšší súd rozhodnutím sp. zn. 4 Cdo 243/2006 z 27. septembra 2006 dovolanie sťažovateľa zamietol (pozn. ústavného súdu – správne malo byť uvedené odmietol).

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že:

„1. Základné právo Ing. D. P. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozhodnutím Krajského súdu v Trnave zo dňa 10. 04. 2006 a postupom, ktorý mu predchádzal vo veci vedenej pod. sp. zn. 11 Co 199/2005 bolo porušené.

2. Krajskému súdu v Trnave prikazuje, aby v konaní sp. zn. 11 Co 199/2005

opakovane rozhodol tak, aby ústavné práva sťažovateľa neboli porušené.“

V procesných otázkach sťažovateľ navrhol uložiť okresnému súdu a krajskému súdu v predmetnej veci dočasne odložiť vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 199/2005 z 10. apríla 2006 a postupom a rozsudkom okresného súdu č. k. 6 C 87/2002-130 z 3. februára 2005.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o poslednom účinnom opravnom prostriedku, ktorý zákon na ochranu práva poskytuje, t. j. v danom prípade od právoplatnosti rozsudku krajského súdu. Predmetná sťažnosť bola daná na poštovú prepravu 26. januára 2007 a ústavnému súdu doručená 30. januára 2007. Už len z okolnosti, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o dovolaní rozhodol 27. septembra 2006 (dovoláním je podľa § 236 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku možné napadnúť iba právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pozn.) je nad akúkoľvek pochybnosť, že sťažovateľ podal sťažnosť po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Dovolanie sťažovateľa bolo v predmetnej veci odmietnuté ako neprípustné. Sťažovateľ rozhodnutie najvyššieho súdu o odmietnutí svojho dovolania touto ústavnou sťažnosťou nenapadol, neoznačil najvyšší súd za porušovateľa svojich označených základných práv a neuviedol žiadne dôvody na vyslovenie porušenia svojich základných práv a slobôd rozhodnutím najvyššieho súdu (pozri najmä sťažnostný návrh, teda petit tejto sťažnosti). Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že rozhodnutie najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľa v danej veci nemohlo založiť plynutie predmetnej lehoty, pretože podanie neprípustného dovolania nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti

na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať (mutatis mutandis I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03). Toto rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno preto považovať za kvalifikovanú právnu skutočnosť, od ktorej začína plynúť lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. V takých prípadoch lehota na podanie ústavnej sťažnosti plynie odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania z dôvodu jeho neprípustnosti treba považovať za rozhodnutie deklaratórnej povahy, ktoré autoritatívne konštatuje neexistenciu práva, v danom prípade práva podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu (I. ÚS 31/05).

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť smerujúcu proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 11 Co 199/2005 z 10. apríla 2006 a postupu a rozsudku okresného súdu č. k. 6 C 87/2002-130 z 3. februára 2005 odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene.

Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2007